

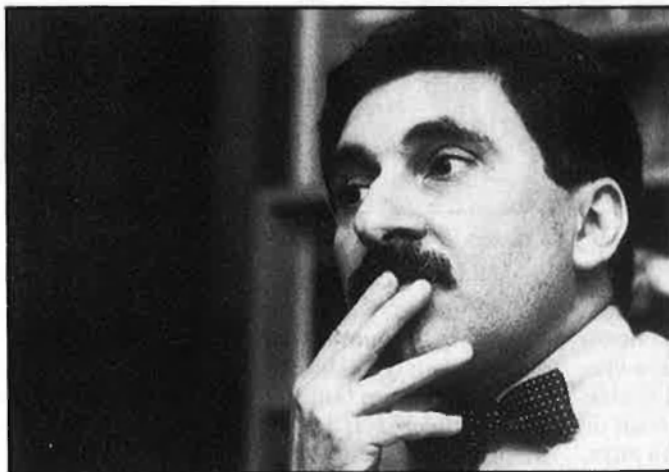
J. L. Seguí

Ahores d'ara ens trobem lluny de l'era moderna, és a dir, de la societat de l'espectacle. Som a la postmodernitat. Entre moltes altres definicions, la postmodernitat es pot definir per ser una època en la qual l'espectacle es troba en els espectadors mateixos. La moda, el roc, la majoria dels esports actualment en voga, no són fets culturals que l'espectador contemple passivament, o com a molt hi participe —així era a la modernitat—, sinó que no hi ha esdeveniment de cultura més que quan el produeix el mateix espectador. Més encara, és ara el moment de l'espectador individualitzat, del subjecte personal, del cadascú singular.

El bàsquet —la moda del qual és ben postmoderna—, és un esport on predomina l'exhibició, la destresa, la tècnica individual, l'especialització, la conjunció coreogràfica, l'estil i l'estètica pròpies de cada jugador. Els jugadors, forasters o de casa, driblen, aconsegueixen cistelles de dos i tres punts,

Bàsquet i postmodernitat

Un dels trets de l'etiqueta «postmodern» rau en el fet de desplaçar la noció d'espectacle cap a un concepte recíproc on espectadors i protagonistes compten per igual. Com ara, segons l'autor, el bàsquet.

agafen rebots, posen taps, fan mats, ataquen i defensen alternativament, es poden permetre filigranes de tota mena amb la pilota davant dels contraris o de la cistella. Hom dirà que són els protagonistes del partit, i ningú no diu el contrari.

Però, de debò, l'espectacle del bàsquet és al públic. L'espectacle com a entusiasme, com a passió, d'una banda, i com a sentit crític, com a valoració qualitativa, com a capacitat d'analitzar sobre la marxa els encerts i els errors del seu equip —i

inclús del contrari— i a més fer-los seus.

L'excel·lent equip d'Isma Cantó, el Choleck Lliria, no seria el que és sense el seu públic. Els jugadors, nord-americans o casolans, juguen per al públic i se la juguen amb el seu públic. Farré, l'extraordinari base del Pamesa València, va perdre la pilota, «inconsscientment», en un partit sensacional després de fer tres jugades consecutives genials. A la tercera, el públic començà a corejar el nom del base valencianista —«Farré, Farré, Farré...»—, i aquest no pogué suportar el pes del seu nom triomfador. Si n'hagués feta una altra, de genial, hauria estat el públic qui no ho hauria pogut suportar...

La postmodernitat, com el bàsquet, és una qüestió de noms. Però no de quin nom, o de qui duu el nom; sinó de qui li'l dona, li'l manté, el valora i el qualifica.

La moda de l'esport del bàsquet no és ben bé una moda. És la postmodernitat mateixa.

OBRA GRÀFICA
ORIGINAL

VICIANA

galeria d'art

EXPOSICIÓ DE CERÀMIQUES

«DE LA TRADICIÓ A LA
COSMO-CERÀMICA»

de Dionis Vacas i Cristel Cabrelles.

Inauguració divendres dia 13 de març
a les 8 de la vesprada.

Viciana, 5 - 46003-València - Tel. 331 32 60